

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/154/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119269002
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:6119269002.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., IČO: 50 387 189, so sídlom v Sučanoch, Ulica priemyselná 10, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom v Martine, Kuzmányho 4, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, zastúpeného JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom v Bratislave, Dvořákovo nábr. 8/A, o zaplatenie 163,20 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 31. júla 2019, č.k. 5C/15/2019-86, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobca **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 163,20 eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 163,20 eur a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur. Vo veci bol Okresným súdom Banská Bystrica v tzv. upomínacom konaní vydaný platobný rozkaz, ktorým súd žalobe žalobcu vyhovel. Voči platobnému rozkazu podal žalovaný včas vecne odôvodnený odpor. Vzhľadom k tomu, že žalobca v upomínacom konaní po podaní odporu voči platobnému rozkazu oznámil, že navrhuje v konaní pokračovať na miestne príslušnom Okresnom súde Prievidza, kde došlo ku škodovej udalosti, bola vec postúpená na ďalšie konanie tunajšiemu súdu.

3. Po zhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania súd dospel súd k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný. V konaní si žalobca voči žalovanému uplatňoval nárok na zaplatenie sumy 163,20 eur s prísl. ako neuhradenej časti poistného plnenia, ktorý odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávky uzavretej s poškodeným - spoločnosťou REDIX s.r.o. so sídlom v Prievidzi. Žalovaný v konaní platnosť zmluvy namietal a zároveň aj aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. Poukazoval na to, že postúpiť možno iba pohľadávku, ktorá existuje a poškodený pred postúpením pohľadávky žalobcovi predmetnú pohľadávku neuhradil, a teda mu ako pohľadávka nevznikla. V uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. V tejto súvislosti súd uviedol, že budúca splatnosť pohľadávky nie je prekážkou pre jej postúpenie, t.j. postúpiť možno i pohľadávku, ktorej splatnosť nastane v budúcnosti, musí však byť určitá - identifikovateľná. Pohľadávka, ktorá je predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky, je vymedzená v zmluve o postúpení pohľadávky

v bode 1 dostatočne určitým spôsobom. Pokiaľ žalovaný uvádza, že poškodený faktúru č. 180135 neuhradil, a preto na jeho strane žiadna pohľadávka voči žalovanému nevznikla, s týmto tvrdením sa súd nestotožnil, nakoľko v zmluve o postúpení pohľadávky sa zmluvné strany dohodli na odplatnom postúpení a výška odplaty bola dohodnutá vo výške sumy nehradenej faktúry č. 180135, t.j. vo výške 691,20 eur. V bode 5 zmluvy sa strany dohodli na započítaní vzájomných nárokov (t.j. nároku na zaplatenie faktúry č. 180135 a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky), a to okamihom podpisu zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že zo strany poškodeného k úhrade faktúry č. 180135 došlo. Rovnako sa súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi žalobcom a poškodeným došlo k postúpeniu záväzku poškodeného. V danom prípade šlo o odplatné postúpenie nároku na poistné plnenie s tým, že medzi zmluvnými stranami došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky. Započítanie sa netýkalo samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. V dôsledku postúpenia pohľadávky nadobudol žalobca ako postupca všetky práva spojené s postúpenou pohľadávkou a je oprávnený uplatňovať ich namiesto pôvodného veriteľa. Predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie doposiaľ nevyplatennej časti náhrady nákladov na nájom náhradného vozidla v súvislosti s poistnou udalosťou, t.j. ide o časť pohľadávky, ktorá bola predmetom postúpenia a povinnosť poskytnúť poistné plnenie má žalovaný. Na základe všetkých skutočností preto súd uzavrel, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 28.2.2018 je platným právnym úkonom a v spore je daná aktívna i pasívna vecná legitímácia žalobcu a žalovaného. Súd zároveň poukázal na to, že žalovaný na základe oznámenia o postúpení pohľadávky poskytol poistné plnenie za nájom náhradného motorového vozidla v sume 528 eur priamo žalobcovi, z čoho vyplýva, že žalovaný v čase poskytnutia čiastočného poistného plnenia nemal pochybnosti o platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky.

4. V konaní medzi stranami nebolo sporné, že dňa 9.2.2018 došlo v Prievidzi ku škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky Honda Accord EČV: T., ktoré v čase dopravnej nehody patrilo poškodenému REDIX s.r.o.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného. V dôsledku škodovej udalosti bol poškodený nútený dať svoje motorové vozidlo opraviť, pričom oprava poškodeného vozidla bola vykonaná v období od 12.2.2018 do 28.2.2018. Poškodený používal svoje motorové vozidlo bežne na podnikateľské účely, obchodné stretnutia a dochádzku do zamestnania, preto na čas doby opravy vozidla (t.j. od 13.2.2018 do 28.2.2018) dňa 13.2.2018 uzatvoril so žalobcom Zmluvu o nájme č. 103, ktorej predmetom bol nájom náhradného motorového vozidla značky Dacia Logan MCV. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 180135 za prenájom motorového vozidla počas 16 dní pri dohodnutom dennom nájmom 43,20 eur vrátane DPH, teda spolu v sume 691,20 eur (vrátane DPH). V oznámení o poistnom plnení zo dňa 21.6.2018 žalovaný oznámil žalobcovi, že ukončil šetrenie nahlásenej poistnej udalosti a uviedol výpočet výšky poistného plnenia 528 eur tak, že výšku denného nájmu upravil na sumu 33 eur s DPH. Následne bola suma 528 eur poukázaná na účet žalobcu. V oznámení žalovaný uviedol, že pri výpočte poistného plnenia vychádzal z porovnateľných ponúk autopožičovní v regióne, kategórie zapožičaného motorového vozidla a počtu dní nájmu.

5. Medzi stranami sporu teda zostala sporná výška náhrady škody, ktorú má žalovaný žalobcovi z titulu poistnej udalosti zaplatiť. Skutočná škoda, ktorá poškodenému v dôsledku poistnej udalosti vznikla, predstavuje nájomné za prenajaté osobné motorové vozidlo poškodeným. Poškodený v záujme toho, aby svoje motorové vozidlo, ktoré užíval v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou, mal prevádzkyschopné, toto vozidlo odovzdal na opravu do servisu. Za obdobie, počas ktorého bolo vozidlo v servise, bol poškodený nútený zapožičať si náhradné vozidlo. Súhlasne s názorom žalobcu súd uvádza, že poškodenému z ničoho nevyplýva povinnosť, aby hľadal najlacnejšiu požičovňu, resp. robil výber medzi požičovňami podľa podmienok, ktoré ponúkajú. Išlo by o neprimerané zaťažovanie poškodeného, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou, ktorú nezavinil, bol výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. Súd preto krátenie sumy denného nájmu zo strany žalovaného nepovažoval za dôvodné. Skutočnou škodou sú nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady potreby vynaloženia nákladov v súvislosti so vznikom škody. Nebolo sporné, že poškodený prišiel o možnosť užívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zavinil klient žalovaného. Poškodený si uplatnil nárok iba za čas opravy svojho motorového vozidla, kedy mal vozidlo v servise a vo výške zodpovedajúcej vyúčtovanej sume nájmu. Náhradné vozidlo Dacia Logan pritom používal na tie isté účely, ako svoje vlastné vozidlo. Súd sa stotožnil s právnym názorom žalobcu, že v danom prípade

ide o účelne vynaložené náklady, pretože pre posúdenie nutnosti a účelnosti je podstatné, že v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovaného, nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a musel si vypožičať náhradné vozidlo (viď napr. aj rozsudok KS Bratislava sp. zn. 2Cob/134/2014). Úhrada za nájom náhradného vozidla je dôvodná za dobu, počas ktorej nemohol poškodený používať svoje motorové vozidlo a bol počas opravy svojho vozidla obmedzený vo svojom vlastníckom práve k svojmu motorovému vozidlu, pričom túto skutočnosť nezavinil. V priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou a opravou svojho vozidla si bol nútený požičať iné vozidlo, za ktoré musel uhradiť nájomné, čím mu vznikla škoda, ktorá sa kryje z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu (napr. aj rozsudok KS Košice sp. zn. 3Cob/189/2014). Poškodené vozidlo bolo v oprave 16 dní, a preto si žalobca ako prenajímateľ uplatnil voči poškodenému nájomné za 16 dní používania náhradného motorového vozidla, v sume 43,20 eur za deň nájmu s DPH, čo spolu predstavuje sumu 691,20 eur. Podľa oznámenia žalovaného žalobcovi zo dňa 21.6.2018 vyplýva, že žalovaný výšku poskytnutého plnenia určil tak, že neuznal výšku nájomného v sume 43,20 eur na deň a poskytol poistné plnenie za obdobie 16 dní len vo výške 33 eur (s DPH) za jeden deň nájmu vozidla, čo za celú dobu nájmu, t.j. 16 dní predstavuje sumu 528 eur vrátane DPH. Rozdiel medzi fakturovaným nájomným a poskytnutým poistným plnením predstavuje sumu 163,20 eur. Ako už súd uviedol, poškodený z objektívnych príčin nemohol v období od 12.2.2018 do 28.2.2018 užívať svoje vozidlo a dôvodne si počas tejto doby zabezpečil náhradné vozidlo (napr. aj rozsudok KS Košice sp. zn. 2Co/240/2014). Skutočnou škodou v danom prípade je zmluvné nájomné za prenajaté osobné motorové vozidlo počas celej doby nájmu a nie individuálne výpočty žalovaného o výške nájomného odvodené od porovnateľných ponúk v regióne, nakoľko od poškodeného nemožno spravodlivo požadovať, aby v situácii, v ktorej sa nie vlastnou vinou ocitol, hľadal požičovňu, ktorá ponúka prenájom vozidiel za najvýhodnejších podmienok. Na základe všetkých uvedených skutočností súd považoval nárok žalobcu na zaplatenie sumy 163,20 eur za dôvodný. Zároveň súd považoval za dôvodný aj nárok na zaplatenie nákladov spojených v súvislosti s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur v súlade s ust. § 369c ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s ust. § 2 nar. vlády SR č. 21/2013 Z.z.. Súd teda vo veci rozhodol tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 163,20 eur a náklady spojené s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, a preto mu patrí náhrada trov konania v plnej výške. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, teda, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že považuje rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný a navyše aj arbitrárny. Rozsudok je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj samotnou nepreskúmateľnosťou (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Má za to, že prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. Pritom porušenie právnych noriem v dôsledku svojvôle (napr. nerešpektovaním kogentnej normy) alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v zjavnom rozpore s princípom spravodlivosti, potom zakladá porušenie základných práv a slobôd. Medzi procesné záruky spravodlivého súdneho konania patrí nepochybne aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na spravodlivý proces spravidla vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Vyplýva to z potreby transparentnosti vykonávania spravodlivosti, ktorá je inherentná každému jurisdikčnému aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny. Je predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky. Napokon je predpokladom kontroly výkonu spravodlivosti zo strany verejnosti. Z praktického pohľadu to znamená, že súdy sú povinné odôvodniť svoje rozhodnutia, hoci túto povinnosť nemožno chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. Ak však ide o argument, ktorý je pre vec rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (viď napríklad judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija v. Španielsko, Hiro Balani v. Španielsko, mutatis mutandis rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 56/01 a mnohé ďalšie). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v Náleze sp. zn. III. ÚS 119/03-30. Súd prvej inštancie sa v prvom rade nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s namietanou aktívnou

vecnou legitímáciu žalobcu vo vedenom spore. Žalobca vo vedenom konaní poukázal na skutočnosť, že dňa 09.02.2018 došlo v Prievidzi ku škodovej udalosti spôsobenej poškodenému REDIX s.r.o. (ďalej len „poškodený“), na vozidle Honda Accord EČV: PD646FD. Škodová udalosť mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného (ďalej len „škodová udalosť“). V dôsledku uvedeného mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného motorového vozidla u žalobcu v zmysle zmluvy o nájme č. 103 zo dňa 13.02.2018 (ďalej len „Zmluva o nájme“). Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 180135 na celkovú sumu 691,20 eura (ďalej len „faktúra“). Oznámením o poistnom plnení zo dňa 21.06.2018 žalovaný oznámil poškodenému šetrenia udalosti tak, že priznal náklady vo výške 528 eur. Poškodený uzatvoril so žalobcom dňa 28.02.2018 zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla (ďalej len „Zmluva o postúpení“). Žalovaný má za to, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu (ktorý vychádza a súčasne ho potvrdzujú aj dôkazy predložené žalobcom) vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného potom vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj na znenie ustanovenia § 524 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej Zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu (nakoľko uvedenú pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil a teda mu ako pohľadávka nevznikla), ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo je v rozpore s vyššie citovaným zákonným ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v Zmluve o postúpení. Vychádzajúc zo Zmluvy o postúpení totiž jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky (v zmysle vyššie uvedeného podľa jeho názoru neexistujúcej) a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na strane žalobcu v predmetnom súdnom konaní. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu viažucu sa k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, týkajúcej sa nemožnosti uzatvorenia takéhoto zmluvného vzťahu, a to z dôvodu, že predmetom Zmluvy o postúpení malo byť postúpenie pohľadávky zo strany poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi (t. j. neexistujúci predmet postúpenia), je takýto právny úkon podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka zjavne absolútne neplatný. Zároveň poukázal na skutočnosť, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou. V tejto súvislosti poukázal na závery uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017.

7. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie považuje v napadnutej časti za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený. Súčasne podotýka, že aj naďalej zotrváva na všetkých svojich doterajších tvrdeniach a stanoviskách. Tvrdenia žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj tvrdenia o neexistencii uplatnenej pohľadávky, považuje za neopodstatnené. Súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k platnému postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku v otázke namietanej aktívnej legitímácie žalobcu považuje za riadne odôvodnené, zrozumiteľné a správne. V danom ohľade poukázal na rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 9Co/30/2019 - 147 zo dňa 25.04.2019 a na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 43Cob/54/2019 - 124 zo dňa 13.06.2019. Súd prvej inštancie v predmetnej veci tiež odôvodnil, na základe čoho dospel k záveru, že aktívna vecná legitímácia žalobcu je daná. To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky je napokon zrejmé aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu, ako postupníka. Uvedené potvrdzuje predložené oznámenie o poistnom plnení, z ktorého nepochybne vyplýva, že žalovaný svojim konaním sám potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti.

V čase pred podaním žaloby tak žalovaný nemal najmenšiu pochybnosť o postúpení pohľadávky. Keďže zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je totiž súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu. Túto skutočnosť napokon obsahuje aj samotné usmernenie členov SKP č. 17/2002, z ktorého žalovaný vychádza pri šetrení poistných udalostí. K namietanej arbitrárnosti a svojvôle súdu prvej inštancie možno uviesť iba jedno, a to poukázať na základné princípy Civilného sporového poriadku, predovšetkým na čl. 4, čl. 5, čl. 15 a čl. 17, na ktorých stojí tento procesný právny predpis a ktoré hoci netvorí paragrafové znenie zákona nemožno ignorovať. Napokon aj rozhodnutia, na ktoré žalovaný odkazuje vo svojom odvolaní uvádzajú, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutia nemožno chápať tak, že sa vyžaduje aby na každý argument bola daná podrobná odpoveď. V danom smere sa totiž kladie dôraz predovšetkým na jednoduchosť a zrozumiteľnosť rozhodnutia (nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 119/03-30). Krajský súd Žilina v rozsudku sp. zn. 13Cob/75/2018 zo dňa 19.09.2018 v obdobnej veci konštatoval, že vždy tá sporová strana, ktorá tvrdí určité skutočnosti, je nositeľom dôkaznej povinnosti k týmto poskytnutým tvrdeniam. Tak to je nepochybne aj vo vzťahu k žalovanému, ktorý ak namietal tvrdenia a dôkazy o výške a dôvodnosti žalobcom uplatnenej škody, bolo na ňom, t.j. na žalovanom, aby poskytol súdu v rámci dokazovania nielen tvrdenia, ale tiež dôkazy, ktorými by podložil svoje závery. To sa však v tomto prípade nestalo. Pokiaľ ide o namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 OZ, či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Uvedené zastrešuje jeden dokument a to predložená zmluva o postúpení pohľadávky, v zmysle ktorého došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a rozpore s ust. § 524 OZ sú preto neopodstatnené. V danom smere je nevyhnutné poznamenať, že poškodený má v zmysle zákona o PZP nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla). Dlížnikom tak v tomto prípade je práve žalovaný a nie poškodený. V čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry, a teda aj k vzniku škody. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR neodporuje zákonu. Tvrdenie žalovaného ohľadne postúpenia pohľadávky má za nesprávne a zavádzajúce, nakoľko ide o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Rovnako tak tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného považuje za ničím nepodložené a zjavne účelové. Podotýka, že v zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu. Stotožňuje sa preto s odôvodnením rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/104/2019 zo dňa 30.05.2019. Na základe uvedeného nie je možné hľadiť na skutočnosť vzniku škody tak formalisticky, že poškodený neuhradil predmetnú faktúru, dokým nedošlo k fyzickému prevodu finančných prostriedkov z majetkovej sféry poškodeného do majetkovej sféry žalobcu (prenajímateľa). Neexistuje predsa rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa toto zrealizuje vzájomným zápočtom. V zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019, to, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobov zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného ohľadne úrokov z omeškania, tieto považuje za nesprávne a irelevantné, nakoľko žalobca si v tomto konaní neuplatnil priznanie úrokov z omeškania a súd mu ich v napadnutom rozhodnutí ani nepriznal. Pre úplnosť však dodáva, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu v otázke priznania úrokov z omeškania v obdobných prípadoch nie je jednotná. Opačné stanovisko ako uvádza žalovaný zaujal dovolací súd napr. v rozsudku sp. zn. 5Obo 19/2009 zo dňa 25.03.2009. Z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/135/2019-186 zo dňa 25.06.2019 vyplýva, že v uvedenej otázke doposiaľ nebolo prijaté zjednocujúce stanovisko. Záverom uvádza, že všetky námietky žalovaného uvedené v predloženej odvolaní zo dňa 24.09.2019

považuje za neopodstatnené a preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

8. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdiť.

9. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj vecne správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie nič sa nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania, pričom nemožno mať pochybnosti ani o správnosti právneho posúdenia prejednávanej veci súdom prvej inštancie.

10. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky námietky, ktoré boli v odvolaní žalovaným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Z uvedeného dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v celom rozsahu na ne v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje a dodáva nasledovné:

11. Žalovaný v priebehu sporu ako aj v podanom odvolaní opakovane spochybňoval aktívnu legitimáciu žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti Zmluvy o nájme č. 103 zo dňa 13.02.2018, a z dôvodu postúpenia neexistujúcej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Súd prvej inštancie správne posúdil, že v dôsledku Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 28.02.2018 je daná aktívna legitimácia žalobcu, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Zo Zmluvy o postúpení zo dňa 28.02.2018 nepochybne vyplýva predmet - pohľadávka vo výške 691,20 eur voči žalovanému, pričom postúpenie v zmysle bodu 4 je odplatné za odplatu vo výške 691,20 eur, ktorá zodpovedá faktúre č. 180135.V bode č. 5. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - úhrada odplaty a úhrada nájomného, započítavajú. Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná. Z uznesenia ÚS SR sp.zn. II ÚS 165/2017 vyplýva, že "podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku". S poukazom na uvedené preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že postúpenie pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným bolo platné a vyplýva z neho aktívna vecná legitimácia žalobcu v spore.

12. Pokiaľ ide o poskytnuté poistné plnenie, toto má byť v takom rozsahu, aby poškodenému bola nahradená škoda v rozsahu, ktorý je preukázaný. Občiansky zákonník určuje rozsah škody ust. § 442 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník pritom nedefinuje pojem "skutočná škoda". Podľa ustálenej judikatúry sa pod skutočnou škodou rozumie ujma, ktorá predstavuje zmenšenie majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ide o určenie rozdielu v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobení škody (R 55/1971); inak sa škoda definuje aj ako ujma (vyjadriteľná v peniazoch), spočívajúca v zničení, strate, zmenšení alebo znehodnotení vecí a predstavujúca majetkové hodnoty, potrebné na uvedenie do predchádzajúceho stavu. Za skutočnú škodu sa považuje škoda, ktorá sa prejaví v majetkovej sfére poškodeného tým, že došlo k zmenšeniu jeho majetku. Predstavuje tak náklady vyjadrené v peňažnej forme, ktoré sú potrebné na uvedenie do pôvodného stavu alebo aj náklady, ktoré boli navyše vynaložené v porovnaní so stavom, ktorý tu bol bez škodnej udalosti.

13. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané a v konaní medzi stranami nebolo sporné, že dňa 09.02.2018 došlo k škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky Honda Accord EČV: T ktoré motorové vozidlo v čase dopravnej nehody patrilo poškodenému REDIX s.r.o.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené u žalovaného. V dôsledku škodovej udalosti bol poškodený nútený dať svoje motorové vozidlo opraviť, pričom oprava poškodeného vozidla bola vykonaná v období od 12.02.2018 do 28.02.2018. Poškodený používal svoje motorové vozidlo na dochádzanie

do zamestnania, obchodné stretnutia a bežné podnikateľské účely, preto dňa 13.02.2018 uzatvoril so žalobcom Zmluvu o nájme č. 103, ktorej predmetom bol nájom náhradného motorového vozidla značky Dacia Logan MCV EČV: BL608MS, a to v období kedy mal svoje vozidlo v oprave, t. j. od 13.02.2018 do 28.02.2018. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla, vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 180135 za prenájom motorového vozidla počas 16 dní pri dohodnutom zmluvnom nájmomnom 43,20 eur, teda spolu sumu 691,20 eur (vrátane DPH). V Oznámení o poistnom plnení zo dňa 21.06.2018, žalovaný žalobcovi oznámil, že ukončil šetrenie poistnej udalosti. Zároveň žalobcovi zaslal na jeho účet poistné plnenie vo výške 528 eur. Z oznámenia žalovaného vyplýva, že neuznal nárok žalobcu na úhradu nákladov za prenájom motorového vo výške 43,20 eur za deň a priznal mu túto náhradu len vo výške 33 eur za deň za obdobie od 13.2.2018 do 28.2.2018, t.j. za 16 dní. Predmetom sporu je tak suma 163,20 eur a nárok na zaplatenie nákladov spojených v súvislosti s uplatnením pohľadávky v sume 40 eur.

14. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. V danom prípade však pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že na strane poškodeného sa jednalo o účelne a nutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní 16 dní, t.j. od 13.02.2018 do 28.02.2018, pričom k zapožičaniu náhradného motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 09.02.2018. Odvolací súd zdôrazňuje, že poškodený si náhradné vozidlo požičal iba na obdobie, kedy sa jeho poškodené vozidlo nachádzalo v servise a poškodený dĺžku opravy ovplyvniť nemohol. Náhradné vozidlo bolo vrátené bezodkladne po skončení opravy, preto je účelnosť jeho zapožičania jednoznačná. Taktiež bolo preukázané, že žalovaný priznal poškodenému poistné plnenie 528 eur, teda len vo výške 33 eur za deň vypožičania a nie vo výške 43,20 eur. Odvolací súd však považuje v danom prípade cenu 43,20 eur/deň za primeranú. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla vyjadril žalovaný aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému preplatil. Účelnosť vynaložených nákladov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla súvisí so zabezpečením súkromných alebo pracovných potrieb v takom rozsahu, v akom na ich zabezpečenie bolo používané motorové vozidlo, keď poškodený v čestnom prehlásení uviedol, že náhradné vozidlo využíval denne počas nevyhnutného času opravy na dochádzanie do zamestnania, obchodné stretnutia a bežné podnikateľské účely.

15. Čo sa týka námietky žalovaného uvádzanej v odvolaní, že prvoinštančný súd rozsudkom priznal žalobcovi aj úroky z omeškania, a to v rozpore s ustálenou judikatúrou, túto považoval odvolací súd za absolútne neopodstatnenú a irelevantnú, nakoľko žalobca si v tomto konaní úroky z omeškania neuplatnil a súd mu ich v napadnutom rozhodnutí ani nepriznal.

16. Vo vzťahu k predmetnému rozsudku nie je možné prijať ani záver o nepreskúmateľnosti rozsudku. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou považovaná nie za procesnú vadu konania v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, ale za tzv. inú vadu konania, (viď R 111/1998). Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu SR na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, ktoré je publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: "Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku", vychádzajúc z ktorého teda len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie spočívajúci v porušení práva na spravodlivý proces (predtým v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom) uvedeným v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, ktorou táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

17. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je teda nesporne súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR, avšak len v situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo (ne)vyhovené uplatnenému nároku, čím je pre účastníkov veľmi obtiažne pochopiť takéto rozhodnutie, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

18. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky z hľadiska vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami toho - ktorého účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04), čo plne dopadá tiež na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva a pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní, rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, preto len ak by súd v odôvodnení nereagoval na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú v konkrétnostiach účastníkom, bolo by potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti. Stačí teda, aby reagoval súd na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

19. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky zásadné právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany a obrany proti nej. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že odvolateľ sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

20. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalovanému, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e p r í p u s t n é .**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).